

Arrest

nr. 95 114 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. DUBOIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 14 december 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 22 oktober 1988 te Freetown. U behoort tot de Temne etnie en bent christen. U bent opgegroeid in Freetown maar uw moeder en uw vader overleden echter in respectievelijk 2001 en 2003. Na het overlijden van uw ouders trok u in bij uw tante die zich over u ontfermde. U woonde in eerste instantie samen met uw tante en haar gezin in Freetown, maar drie jaar voor uw vertrek uit Sierra Leone verhuisden jullie naar een dorp ten noorden van Freetown, Likupa. U ging hier verder naar school, maar moest tegelijkertijd van uw tante allerlei spullen gaan verkopen in het dorp en de omliggende dorpen. In mei 2011, toen u terugkwam van school, vertelde een buur u dat uw tante u wilde initiëren in de Bundu society, en uw buur raadde u aan om weg te gaan bij uw tante omdat haar dochter reeds overleden was tijdens zulke rituelen binnen het Bundu genootschap. Ook uw nicht, de dochter van uw tante, was bovendien eveneens overleden in gelijkaardige omstandigheden. U besloot dan ook weg te gaan bij uw tante en bij een vriendin onder te duiken in Freetown. Vooraleer naar Freetown te gaan nam u wel nog contact op met de pastoor van uw kerk, die op zijn beurt de 'chief' van uw dorp contacteerde, maar beiden zeiden niets voor u te kunnen doen omdat het een traditie betrof. Tijdens uw verblijf bij uw vriendin in Freetown nam uw tante meermaals contact op met uw vriendin, waarbij ze u en uw vriendin bedreigde indien u niet zou terugkeren. Tijdens uw verblijf in Freetown leerde u eveneens de Belg Peter kennen met wie u een relatie aanging. U vertelde over uw problemen met uw tante en hij stelde u voor om u te helpen het land te ontvluchten. Met de hulp van Peter vertrok u dan ook op 13 december 2011 vanuit Sierra Leone in de richting van België waar u de volgende dag zou aankomen. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 14 december 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten na vernomen te hebben dat uw tante u wilde initiëren in het Bundu-genootschap, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst legt u erg vage verklaringen af over uw voorbestemming om lid van het geheime Bundu-genootschap te worden op voorspraak van uw tante, en is uw kennis over dit genootschap erg beperkt te noemen. Zo geeft u tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat een buur van u in mei 2011 u verteld zou hebben dat uw tante u zou willen initiëren in het zogenaamde Bundu-genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Anderzijds geeft u aan dat u tot die dag in mei niet geweten zou hebben dat uw tante u zou willen initiëren in het Bundu-genootschap en dat ze nooit met u gepraat zou hebben over de Bundu (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U geeft enkel aan dat uw tante u verteld zou hebben dat, wanneer de tijd rijp zou zijn, u dan een vrouw zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). In het licht van uw verklaringen dat uw tante één van de leiders van het Bundu-genootschap zou zijn in uw dorp is het bijgevolg vreemd te noemen dat ze u nooit iets zou hebben laten weten over uw mogelijke initiëring tot dit genootschap, of dat ze het nooit met u zou hebben gehad over dit genootschap. U geeft op het einde van het gehoor zelfs aan dat u nooit een vermoeden zou hebben gehad dat u lid zou moeten of kunnen worden van dit genootschap wat toch vreemd is gezien uw beweringen over de vermeende rol van uw tante binnen dit genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uw kennis over het Bundu-genootschap en de bijhorende initiatierituelen zijn verder erg beperkt te noemen. Gevraagd wat deze initiatierituelen inhouden, verklaart u tijdens het gehoor dat u het niet weet, en dat u enkel kan vertellen wat een vriendin u erover vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd wat uw vriendin er dan over vertelde, antwoordt u dat je geblinddoekt en vastgebonden wordt, en dat je dan met een mes gesneden wordt, en dat niet iedereen tegen deze pijn kan, en dat u er niet meer over weet (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of u niets meer kan vertellen over de initiatierituelen, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Vervolgens wordt u gevraagd wat meisjes of vrouwen dienen te doen eens dat ze lid zijn waarop u antwoordt dat ze niets doen, en dat sommigen sterven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of iedereen lid kan of moet worden van dit genootschap, geeft u aan dat men eerst door andere initiaties

moet gaan alvorens aan de eigenlijke initiaties te kunnen deelnemen van het Bundu-genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt welke eerdere initiaties ze dan moeten doorlopen, moet u merkwaardig genoeg het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Later tijdens het gehoor wordt u nogmaals gevraagd wat de eigenlijke initiaties inhouden waarop u nogmaals antwoordt dat u enkel weet dat er met een mes gesneden wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw enigszins beperkte kennis over de initiatierituelen binnen het Bundu-genootschap – die u toch als reden aanhaalt voor uw vlucht uit Sierra Leone – zijn opmerkelijk te noemen gezien uw bewering dat uw tante één van de leiders van het genootschap in het dorp zou zijn geweest die bovendien ingestaan zou hebben voor de initiatierituelen zelf die volgens uw verklaringen vlakbij jullie woning zouden hebben plaatsgevonden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U haalt bovendien verder aan dat uw vriendin A. eveneens de initiatierituelen zou hebben doorlopen, en bijgevolg lid zou zijn van dit genootschap, en dat u bij haar zou zijn ondergedoken van mei 2011 tot december 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is erg vreemd dat uw vriendin niet meer zou verteld hebben over het Bundu-genootschap in het algemeen, en over de initiatierituelen in het bijzonder, aangezien uw vrees deel te moeten nemen aan deze initiatierituelen net de reden was waarom u onderdook bij haar in Freetown, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u evenmin weet wanneer uw vriendin dan wel zou zijn toegetreden tot het genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Deze vaststellingen in acht genomen is het opmerkelijk te noemen dat uw kennis over het Bundu-genootschap erg beperkt is. Op het einde van het gehoor worden u immers nog enkele vragen gesteld over het Bundu-genootschap maar ook dan komt u niet verder dan te stellen dat – wanneer u gevraagd wordt wat het Bundu-lidmaatschap dan inhoudt – u het niet weet en dat je dan een vrouw bent, en dat dit alles is dat u weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd wat u meer kan vertellen over het Bundu-genootschap, antwoordt u dat het een traditie is en dat je geïnitieerd dient te worden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer vervolgens gevraagd wordt welke namen of termen gebruikt worden om de leiders binnen dit genootschap aan te duiden, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of u andere jonge meisjes kent die verplicht werden toe te treden tot het Bundu-genootschap, geeft u aan er te kennen, maar wanneer u gevraagd wordt hun namen te geven, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat uw verklaringen over uw vermeende verplichte toetreding tot de Bundu eerder vaag zijn, en dat uw kennis over dit genootschap beperkt te noemen is, wat als vreemd beschouwd kan worden gezien de beweerde rol van uw tante binnen dit genootschap, alsook het beweerde lidmaatschap van uw vriendin bij wie u zes maanden zou zijn ondergedoken na te zijn gevlucht bij uw tante.

Verder zijn enkele van uw verklaringen over gebeurtenissen die uw vrees zouden hebben versterkt verplicht te worden deel te nemen aan de initiatierituelen binnen het Bundu-genootschap eveneens niet overtuigend te noemen. Zo geeft u tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat de dochter van uw buur zou overleden zijn aan de gevolgen van dergelijke initiatierituelen binnen het Bundu-genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart eveneens dat de dochter van uw tante – uw nicht – ook overleden zou zijn in gelijkaardige omstandigheden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U geeft aan dat dit een van de redenen was waarom u besloot op de vlucht te gaan, zodra uw buur zou verteld hebben over uw mogelijke verplichte toetreding tot het genootschap – bij uw tante en onder te duiken bij uw vriendin in Freetown (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Uw verdere verklaringen over de omstandigheden waarin deze twee jonge meisjes zouden zijn overleden zijn echter eveneens erg vaag te noemen. Zo heeft u geen idee wanneer deze twee meisjes zouden overleden zijn wat vooral vreemd te noemen is in het geval van uw nicht aangezien u reeds een aantal jaren bij uw tante inwoonde volgens uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd wanneer de dochter van uw buur overleden zou zijn, antwoordt u dat u het niet weet omdat u regelmatig naar andere dorpen ging om spullen te gaan verkopen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of dat de reden is waarom u niet op de hoogte bent van het tijdstip van overlijden van het betrokken meisje, antwoordt u positief. Dergelijk antwoord komt echter niet overtuigend over als oorzaak van het niet weten wanneer uw buurmeisje overleden zou zijn, ook al omdat u eerder tijdens het gehoor had verklaard geen namen van omliggende dorpen te kennen – wanneer u deze vraag gesteld werd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd in welke omstandigheden uw nicht dan is overleden, komt u niet verder dan te stellen dat ze gestorven is tijdens de initiatierituelen door bloeding (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Bovenstaande verklaringen over de vermeende overlijdens van uw nicht en de dochter van uw buur zijn bijgevolg evenmin overtuigend te noemen.

Tot slot kunnen nog enkele bemerkingen gemaakt worden betreffende uw vermeende onderduikperiode in Freetown bij uw vriendin na uw vlucht bij uw tante. U verklaart immers van mei 2011 tot december 2011 in Freetown bij uw vriendin te hebben geleefd na uw beweerde vlucht bij uw tante (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U voegt er aan toe dat uw tante uw vriendin telefonisch contacteerde en bedreigde indien u niet zou terugkeren (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U geeft echter aan geen problemen te hebben gekend in de periode dat u in Freetown verbleef na het weglopen bij uw tante (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U voegt er aan toe dat u zich verstopte en dat u niet buitenging (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Deze laatste verklaring kan echter ernstig in twijfel getrokken worden gezien uw latere bewering dat u in Freetown de Belg Peter zou ontmoet hebben, met wie u een relatie zou zijn begonnen, en die u uiteindelijk geholpen zou hebben Sierra Leone te ontvluchten, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). U geeft bovendien later tijdens het gehoor zelf aan dat u 's avonds wel buiten kwam om uit te gaan wat uw verklaring als zou u zich verstopt hebben gedurende uw periode in Freetown na uw vlucht bij uw tante ernstig relativeert (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovenstaande vaststellingen doen zelfs de mogelijkheid rijzen van een interne vluchtmogelijkheid binnen Sierra Leone – indien er geloof gehecht zou kunnen worden aan de door u ingeroepen problemen met uw tante, quod non – gezien uw bewering dat u geen noemenswaardige problemen heeft gehad in Freetown van mei 2011 tot december 2011, en gezien uw vermeende problemen veroorzaakt werden door uw tante en niet door de Sierraleoone autoriteiten.

U bent ten slotte niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De door verzoekster gevraagde schorsing en de aangevoerde rechtsfiguur van het "moeilijk te herstellen nadeel" kan slechts aangevoerd worden wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Daar onderhavige procedure zich duidelijk situeert onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, wordt deze rechtsfiguur dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 en artikel 14 EVRM en verwijst naar bepaalde rechtspraak van het EHRM. Verzoekster voert in een tweede middel de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht aan, waarbij verzoekster tevens diverse rechtsleer en rechtspraak aanhaalt en in een derde middel de schending van artikel 48/4 vreemdelingenwet, de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens geen recht op asiel. De Raad ziet dan ook niet in hoe een schending van artikel 14 EVRM zou kunnen voorliggen.

2.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.4. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt geen identiteitsdocumenten voor. Derhalve vormt het ontbreken van enig identiteitsbewijs reeds een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid en deze van haar asielrelaas nu verzoekster niet aantoont wanneer ze in werkelijkheid vertrokken is uit haar land en of ze in mei 2011 toen haar tante haar wilde initiëren nog in Sierra Leone verbleef. Verzoekster licht dit verzuim niet toe en schiet tekort in haar medewerkingsplicht

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeksters verklaringen blijven over de hele lijn dermate vaag, onwetend en lacunair dat hieruit niet kan afgeleid worden dat de voorgehouden feiten ook werkelijk werden ervaren. Gezien de tante van verzoekster bij wie zij inwoonde één van de lokale leiders van dit Bundu-genootschap zou zijn geweest en zelf ook initiatierituelen uitvoerde, is allerminst aanvaardbaar dat verzoeksters kennis over de Bundu-gemeenschap en haar rituelen dermate beperkt is, noch is geloofwaardig dat verzoekster nooit eerder hierover zou zijn aangesproken, immers verzoekster was op het ogenblik van de feiten al 21 jaar, zeker gezien de eigen dochter van haar tante beweerdelijk door dergelijke initiatie zou overleden zijn en verzoekster, zoals uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie blijkt, dan ook volgens de traditie mogelijk één van haar opvolgsters kon zijn, wat verzoekster evenmin weet (CGVS-verhoor p.12). Gezien de uitermate gebrekkige kennis van de dood van haar eigen nicht en haar buurmeisje, kan hieraan geen geloof worden gehecht, te meer gezien de bloederige en bijzondere omstandigheden waarin dit beweerdelijk gebeurde en de emotionele impact die dit zou moeten gehad hebben op verzoekster zo deze dodelijke besnijdenissen werkelijk hadden plaatsgevonden. Dat verzoekster meent dat het Bundu-genootschap een machtig geheim genootschap is waarbij de geïnitieerden geheimhouding zweren ten opzichte van mannen en niet-geïnitieerde meisjes en zodoende haar eigen niet-inwijding aanvoert als verklaring en verschoning van haar gebrekkige kennis ter zake, kan geenszins aanvaard worden. Immers verzoeksters verklaringen zijn intern incoherent. Verzoekster liep school, woonde in bij een lokale Bundu-leidster en vluchtte naar een "ingewijde" vriendin in Freetown, zodat ze zelfs indien ze de rituelen niet zelf ervaren heeft, minstens uit eerste hand gehoord heeft over het Bundu-genootschap en haar rituelen. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat het administratief dossier geen elementen bevat die op minimale wijze kunnen aantonen dat verzoeksters asielrelaas meer is dan een opsomming van verzonnen losse gegevens.

3.2.2. De Raad moet ten dezen tevens oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*,

Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. In deze kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster gevlucht is omwille van beweringen van een buurvrouw, die in het licht van het feit dat verzoekster al 23 jaar lang ongemoeid was gelaten door haar tante bij wie zij inwoonde en die één van de leidende Bundu-figures uit de lokale gemeenschap was, ongeloofwaardig zijn. Verzoekster heeft er zelfs nooit met haar tante over gesproken of onderhandeld (gehoor p. 8), noch is er sprake van enige concrete vervolgingsdaad.

3.3. Verzoekster citeert diverse rechtspraak van het EHRM, geeft een theoretische uitleg over de aard en zware gevolgen van vrouwenbesnijdenis en stelt dat in Sierra Leone het percentage besneden vrouwen hoger ligt dan 80 procent en bijna alle vrouwen zijn besneden, ongeacht hun socio-economische afkomst of etnie. Verzoekster citeert verder passages inzake vrouwenbesnijdenis uit diverse internetartikelen.

Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Overigens geldt de “*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*” van het UNHCR enkel als aanbeveling en heeft deze derhalve geen juridisch bindend karakter.

3.4. Verder verwijst de Raad naar artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijft. Verzoekster verbleef ongehinderd bij een vriendin in Freetown niettegenstaande haar tante haar verblijfplaats kende. Verzoekster beweert weliswaar dat ze onderdook doch dit wordt ontkend door haar voorgehouden levensstijl zoals terecht opgenomen in de bestreden beslissing. Aldus ook indien verzoeksters tante de wens had verzoekster te initiëren kan niet blijken dat dit met dwang gepaard ging. Verzoekster had overigens meerdere tantes die niet aangesloten waren bij het Bundu-genootschap zodat niet kan overtuigen dat verzoekster – indien nodig, *quod non* – geen intern vestigingsalternatief had, noch een andere uitweg had dan te vertrekken naar Europa. Evenmin heeft verzoekster ooit politie of andere autoriteiten gecontacteerd (gehoor p. 11). Verzoekster toont dan ook geen vervolging aan.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat de kans reëel is dat indien verzoekster terug naar haar land van herkomst wordt gezonden zij onmiskenbaar zal bloot gesteld worden aan vrouwelijke genitale verminking en zij bij weigering of verzet op geen enkele bescherming van hoger hand zal kunnen rekenen, niettegenstaande Sierra Leone het Protocol over de Vrouwenrechten in Afrika (Protocol Maputo) van 11 juli 2003 heeft ondertekend. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij aan de criteria van artikel 48/4 vreemdelingenwet voldoet doch rept met geen woord over de algemene situatie in Sierra Leone waar vrouwelijke genitale verminking in alle lagen van de samenleving wordt toegepast om te mogen huwen en om “sociaal aanvaard” te worden. Bovendien ligt het percentage vrouwelijke genitale verminking er hoger dan 80%.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Waar verzoekster meent dat verwerende partij er niet in geslaagd is om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen, stelt de Raad vast dat er geen begin van bewijs aanwezig is gezien verzoekster nalaat enige identiteitsdocumenten neer te leggen, haar verklaringen inzake haar (gedwongen) toetreding tot de Bundu-gemeenschap op verschillende punten uitermate vaag, onwetend, lacunair en ongeloofwaardig zijn, tevens in het kader van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en zij op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom zij als 23-jarige niet van een lokale Bundu-leidster bij wie zij inwoont, nu nog besneden zou worden, te meer verzoekster zich succesvol wist te hervestigen in Freetown en hier zelfstandig haar dagelijkse leven wist te leiden. Het door verzoekster voorgelegde medisch attest verandert hier niets aan.

Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster stelde een “beroep tot nietigverklaring” in. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK